

ΓΙΝΟΜΑΣΤΕ ...ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ!

Μέρος Α΄

ΓΙΝΟΜΑΣΤΕ ...ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ!

Στο μάθημα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, στη θεματική ενότητα 'Πορτραίτα Εφήβων' δόθηκαν στους μαθητές οι πρώτες σελίδες του βιβλίου των Σούζυ και Αλίγια Μόργκενστερν με τίτλο *Τέρμα! Εδώ κατεβαίνουν όλοι...* Ζητήθηκε από τους μαθητές που διάβασαν τη σελίδα της μητέρας να γράψουν το αντίστοιχο κείμενο που κατά την άποψή τους θα έγραφε η κόρη και αντίστροφα. Ιδού τα αποτελέσματα...!

ΣΟΥΖΥ

ΕΒΛΕΠΑ με αμηχανία την κόρη μου να μεγαλώνει δίπλα μου σιωπηλή. Η καθημέιά κρατούσε για τον εαυτό της τις σκέψεις της, κι αυτή η σιωπή που βάραινε ανάμεσά μας μου φαινόταν όχι μόνο καταθλιπτική αλλά κι επικίνδυνη. Έτσι της πρότεινα να μονομαχήσουμε. Διαλέξαμε τα όπλα μας: χαρτί και μολύβι. Ήταν μια βουβή και συνάμα πολύ εύγλωττη αντιμετώπιση του προβλήματος. Αυτό που δεν καταφέραμε να πούμε η μια στην άλλη με λόγια βγήκε πολύ εύκολα στο χαρτί, χρησιμοποιώντας ως προκάλυμμα το χιούμορ. Η ιστορία μας, «το δράμα μάνας και κόρης», ξετυλίγεται μέσα από μια αλληλουχία καθημερινών γεγονότων και σύντομων αψιμαχιών, που δεν έχουν καμιά λογική βάση κι αιτία. Μήπως απ' αυτό το παιχνίδι της γραπτής εξομολόγησης μάθαμε τελικά να ζούμε την αγάπη μας;

Σ.Μ.

ΑΛΙΓΙΑ

*Ε*ΒΡΙΣΚΑ πάντα καταφύγιο στη σιωπή. Κρυμμένη πίσω από ένα πέπλο μυστικότητας, μπορώ ν' αναδιπλώνομαι στον εαυτό μου για να ζήσω ολομόναχη τις ιστορίες μου. Ιστορίες μιας κοπελίτσας που αρνιέται να μεγαλώσει και που βλέπει με δέος να πλησιάζει η ώρα της ενηλικίωσής της. Όμως έρχεται κάποτε η στιγμή που το πέπλο σκίζεται και το μυστήριο διαλύεται: η στιγμή που ανοίγεις τα μάτια και βλέπεις. Βλέπεις πως δεν είσαι μονάχη, γύρω σου υπάρχουν οι Άλλοι· κι ανάμεσά τους υπάρχει Κάποιος που σε κοιτάζει να μεγαλώνεις και θλίβεται που σε βλέπει ν' αποζητάς τη μοναξιά. Δεν μπορώ με τα λόγια, «διά ζώσης», να φανερώσω στη μητέρα μου την αγάπη που της έχω. Τα λόγια λένε πολλά, αλλά συγχρόνως λίγα γι' αυτή την αγάπη μας, που είναι μια διαρκής μονομαχία, όλο καβγάδες και φιλιώματα. Γι' αυτό θα επιχειρήσω να της μιλήσω γράφοντας. Αφήνω τις λέξεις να ζωντανέψουν μαγικά πάντω στο χαρτί.

A.M.

Στο ρόλο της κόρης

Η μητέρα μου ήταν πολύ περίεργη σήμερα με κοιτούσε επίμονα και οι δυο μας κρατάγαμε τις σκέψεις μας για τον εαυτό μας. Δεν ξέρω γιατί και τι ακριβώς προθέσεις είχε, αλλά μου πρότεινε να μονομαχήσουμε. Τρόμαξα, έτσι μου έδωσε χαρτί και μολύβι. Μπερδεύτηκα. Αυτή έφτιαχνε τα δικά της, εγώ ζωγράφιζα. Δεν καταλάβαινα πού έβρισκε το διασκεδαστικό ή τουλάχιστον την ουσία. Αυτό είναι σίγουρα ένα 'Δράμα μάνας και κόρης'. Αυτή έγραφε ποιήματα, εγώ ζωγράφιζα ρούχα και τοπία. Μήπως ήθελε να μάθει αν και πόσο την αγαπούσα;

Αγγελόπουλος Γιώργος, Β1

Στο ρόλο της κόρης

Καθώς εγώ μεγάλωνα με τις δικές μου σκέψεις, σιωπηλά, παρατηρούσα πως η μητέρα μου ήταν αρκετά ανήσυχη. Φαινόταν να με φοβάται ίσως. Όταν με κοιτούσε με ένα βλέμμα απορίας, έμοιαζε να περιμένει κάτι ξαφνικό από εμένα. Μέχρι που για να με βοηθήσει ίσως, μου πρότεινε να μονομαχήσουμε. Εγώ φυσικά δέχτηκα την πρόκληση. Δεν είχα ποτέ φανταστεί αυτή τη στιγμή. Η μητέρα μου ενθουσιάστηκε με την απάντησή μου κι αμέσως έτρεξε να φέρει τα πυρομαχικά, ώστε να ξεκινήσουμε. Ποιος να το φανταστεί! Τα εφόδια αυτά ήταν χαρτί και μολύβι. Αυτό βέβαια το έκανε γιατί τόσο καιρό που με έβλεπε σκεπτική και καταθλιπτική ίσως ήθελε να εκφράσω το πρόβλημά μου και λόγω του ότι δεν το έκανα, βρήκε αυτή τη 'μονομαχία' ως αφορμή! Καταφέραμε λοιπόν με την αλληλογραφία και τη σιωπή ταυτόχρονα να συγχρονιστούμε και να αποδώσουμε το δράμα της η καθεμιά. Είναι σημαντικό να παραδεχτώ πως μ' αυτό το γεγονός ήρθαμε η μια κοντά στην άλλη και ξεπεράσαμε τα προβλήματα που μας κυρίευαν εξομολογούμενες αυτά.

Αγγελοπούλου Φωτεινή, Β1

Στο ρόλο της κόρης

Η σχέση μου με τη μητέρα μου δεν είναι και η καλύτερη. Η καθημιά μας είναι κλεισμένη στον εαυτό της, δε μοιραζόμαστε ούτε τις σκέψεις ούτε τα συναισθήματά μας. Μερικές φορές, πιστεύω πως δε εμπιστεύεται και ανησυχώ γιατί αυτή η διαρκής σιωπή μεταξύ μας είναι καταθλιπτική και μας απομακρύνει. Πρέπει να το έχει συνειδητοποιήσει και η ίδια αφού μου πρότεινε μία ‘μονομαχία’ με μοναδικά μας όπλα το χαρτί και το μολύβι! Έτσι, θα μπορούσαμε να εκφράσουμε η μία στην άλλη αυτά που θέλουμε αλλά δεν μπορούμε με χιούμορ και φαντασία. Τολμώ να πω πως ήταν μια πολύ έξυπνη ιδέα και δεν περίμενα από αυτό το παιχνίδι – εξομολόγηση να μάθω να ζω και να εκδηλώνω την αγάπη μου.

Αμαριωτάκη Νίκη, Β1

Στο ρόλο της κόρης

Παρατήρησα ότι η μαμά με κοίταζε με αμηχανία. Εντάξει, τη δικαιολογώ μετά από τέτοια αποκάλυψη που της έκανα, δεν ήταν και λίγο. Βέβαια αυτή μου είπε πως τον τελευταίο καιρό έχουμε απομακρυνθεί, έτσι και εγώ αποφάσισα να της πω για την απόφασή μου να πάω να μείνω μόνη μου. Μόλις το άκουσε έγινε άσπρη σαν το χιόνι, ήταν μεγάλο σοκ. Το να βλέπεις τη 'μικρή' σου κόρη είκοσι χρονών να θέλει να μείνει μόνη της είναι κάπως. Και τώρα να` μαστε εδώ μετά από πολλές μέρες, συζητήσεις, τσακωμούς. Τελικά πέρασε το δικό μου. Είμαστε στο λεωφορείο και κατευθυνόμαστε προς Θεσσαλονίκη. Ναι, το ξέρω, μεγάλη απόσταση αλλά... Τέλος πάντων, η μαμά μου πρότεινε να μονομαχήσουμε, όχι κανονική μονομαχία βέβαια, με χαρτί και μολύβι, νομίζω πως ήταν μια καλή ιδέα για την επίλυση του προβλήματός μας. Αχχχ... ελπίζω η μαμά να κατάλαβε ότι την αγαπώ, αλλά πρέπει και εγώ να πάρω τις δικές μου αποφάσεις.

Αναστασοπούλου Χριστίνα, Β1

Στο ρόλο της κόρης

Καθώς μεγάλωνα έβλεπα τη μητέρα μου να κρατά τις σκέψεις της για τον εαυτό της, όπως κι εγώ, γιατί αυτή η σιωπή που υπήρχε ανάμεσά μας ήταν καταθλιπτική και επικίνδυνη. Η μητέρα μου μου πρότεινε να μονομαχήσουμε και αποφάσισα να το κάνουμε με χαρτί και μολύβι, χωρίς όπλα και επικίνδυνα αντικείμενα. Καταφέραμε να αποτυπώσουμε η μία στην άλλη ό, τι δεν μπορούσαμε να πούμε με τη χρήση του χιούμορ. Αυτό που ζήσαμε εγώ και η μητέρα μου είχε ως βάση καθημερινά γεγονότα και σύντομες διαφωνίες, οι οποίες δεν είχαν όμως κάποια σοβαρή αιτία. Τέλος, πιστεύω πως μέσα από αυτό το 'παιχνίδι' και τη διαδικασία του να αποτυπώσουμε γραπτά τους προβληματισμούς μας μάθαμε να είμαστε αγαπημένες και να μην τσακωνόμαστε με την παραμικρή αφορμή.

Γαλανόπουλος Γιάννης, Β1

Στο ρόλο της κόρης

Μεγάλωνα σιωπηλή και η μητέρα μου με έβλεπε με αμηχανία. Δεν της έλεγα τίποτα. Κρατούσα τα πάντα για τον εαυτό μου. Μπορεί να τα καταλάβαινε χωρίς να της τα λέω. Ήμουν μοναχική και καταθλιπτική. Δεν κατάλαβα ποτέ το λόγο που μου ζήτησε να μονομαχήσουμε με όπλα το χαρτί και το μολύβι. Ήταν περίεργη αυτή η σκέψη για την αντιμετώπιση των προβλημάτων μας. Όσα πράγματα δε λέγαμε η μια στην άλλη πρόσωπο με πρόσωπο τα γράψαμε στο χαρτί με τη βοήθεια του χιούμορ. Η ιστορία μας, «το δράμα μάνας και κόρης» χαρακτηρίζεται από τσακωμούς και λογομαχίες χωρίς καμία λογική. Αναρωτιέμαι αν τελικά αυτός ο τρόπος γραπτής εξομολόγησης ήταν η αφορμή να καταλάβουμε η μια την αγάπη της άλλης.

Γουλέ Δήμητρα, Β1

Στο ρόλο της κόρης

Παρατήρησα ότι η μητέρα μου με βλέπει με μεγαλύτερη αμηχανία. Δε μοιραζόμαστε τις σκέψεις μας και η μεταξύ μας σιωπή είναι επικίνδυνη για τη σχέση μας. Πιστεύω πως αυτός είναι ο λόγος που μου πρότεινε να γράψουμε τα συναισθήματά μας σε χαρτί. Ό, τι δε λέγαμε η μια στην άλλη ήταν πολύ εύκολο να το αποτυπώσουμε στο χαρτί και χρησιμοποιήσαμε το χιούμορ, ώστε να καλύψουμε ό, τι θα μας έκανε να νιώσουμε άβολα. Πιστεύω πως αυτή ήταν η λύση στο πρόβλημα της σχέσης μας. Αυτή η «ιστορία» που γράψαμε βασίζεται σε κάποια γεγονότα, μικρούς καβγάδες που δεν είχαν αιτία. Μπορεί αυτό το παιχνίδι να βοήθησε στη σχέση μας και να μάθαμε να ζούμε την αγάπη μας όπως θα έπρεπε και χωρίς καβγάδες.

Ζαπαντιώτης Μάριος, Β1

Στο ρόλο της κόρης

Αγαπητό ημερολόγιο,

η μητέρα μου με βλέπει να μεγαλώνω και να ενηλικιώνομαι με μια θλίψη στα μάτια της. Την αγαπώ τη μητέρα. Αλλά μερικές φορές μου φέρεται λες και είμαι ακόμη το μικρό μωρό της. Πρέπει να καταλάβει πως το 'μωρό' της μεγάλωσε και σε λίγα χρόνια θα ανοίξει τα φτερά του και θα πετάξει. Η μητέρα είναι υπερπροστατευτική. Θέλει να είμαι στο σπίτι στις 10 για να κοιμηθώ και να έχω δυνάμεις για την επόμενη μέρα. Θέλει να μην έχω λογαριασμούς στο διαδίκτυο, γιατί φοβάται. Και άλλα πολλά που μερικές φορές με κάνουν να θυμώνω και να βγαίνω εκτός εαυτού. Το ξέρω, θέλει το καλύτερο για εμένα και θέλει να ξέρει πως αυτά που κάνει θα μου 'ανοίξουν' το μυαλό και τους ορίζοντες για να γίνω μια υπεύθυνη ενήλικη στο μέλλον. Την αγαπώ τη μητέρα. Όπως είμαι σίγουρη πως με αγαπάει και αυτή. Έτσι τα παράπονά μας τα γράψαμε. Της άνοιξα την καρδιά μου και της έδειξα πως την αγαπώ πολύ. Η μητέρα γράφει με προσοχή. Μου γράφει πως νιώθει πώς θέλει να γίνω και να με βοηθήσει. Την αγαπώ τη μητέρα...

Μπακούνη Δανάη, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Αγαπητό μου ημερολόγιο,
καθόμουν στον καναπέ και έβλεπα τηλεόραση. Με τη μητέρα μου δεν έχουμε και πολύ καλές σχέσεις. Τη μητέρα μου την αγαπώ πολύ, αλλά αυτή δε μου δείχνει και πολύ μεγάλη αγάπη. Τον πατέρα μου επίσης τον αγαπάω πολύ. Με τη μαμά μου όμως δε λύνουμε τα προβλήματά μου και σχεδόν δεν κουβεντιάζουμε. Η μητέρα μου δεν μπορώ να πω πως δε με αγαπάει πολύ. Απλώς η μαμά μου είναι λίγο υπερπροστατευτική. Για παράδειγμα τα καλοκαίρια εγώ κατεβαίνω στη γειτονιά και η μαμά μου με πιέζει και μου λέει να είμαι στις 9.30 στο σπίτι. Άλλη μια φορά εκεί που καθόμουν και έβλεπα τηλεόραση η μαμά μου έκανε μερικές ερωτήσεις περίπου για μισή ώρα και εγώ της απάνταγα. Τελικά εγώ κατάλαβα πόσο πολύ με αγαπούσε η μητέρα μου, αλλά δυστυχώς δε μου το έδειχνε από πιο μικρή ηλικία.

Νεζερίτης Μάριος, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Η σχέση μου με τη μητέρα μου δεν είναι και η πιο ζεστή ή η πιο κοντινή. Επειδή η μητέρα μου μάλλον το είχε αντιληφθεί, μου πρότεινε να 'μονομαχήσουμε' κατά κάποιον τρόπο, γράφοντας για το πώς εκτυλίσσεται μια μέρα μας. Πιστεύω ότι αυτό το πείραμα βοήθησε και τόνωσε τη σχέση μας, όμως θα πρέπει να γίνεται και χωρίς το χαρτί και το μολύβι αλλά από εμάς τις δύο μέσω του προφορικού λόγου και της ελεύθερης έκφρασης των συναισθημάτων που νιώθει η μια για την άλλη.

Νίκο Βασίλης, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

θέλω να σου πω για τη μητέρα μου. Τις προάλλες έμαθα πώς να ζω την αγάπη με τη μητέρα μου και όλα αυτά χάρη σε ένα παιχνίδι που παίξαμε οι δυο μας, με χαρτί και μολύβι. Καμία από τις δύο δεν μπορούσε να δείξει την αγάπη της στην άλλη, καθώς όμως γράφαμε όλα αυτά που θέλαμε να πούμε τα δείξαμε στο χαρτί γράφοντας με το μολύβι. Με χιουμοριστικό τρόπο δείξαμε την αγάπη μας η μία στην άλλη. Όλες μας οι αψιμαχίες και τα καθημερινά γεγονότα εξαφανίστηκαν, αφού δεν είχαν πλέον καμία λογική βάση και αιτία. Αυτό το παιχνίδι μάς βοήθησε ώστε να μην κρατάμε πια τις σκέψεις μας μόνο για τον εαυτό μας. Αυτά, καλό μου ημερολόγιο. Αντίο.

Παρασκευόπουλος Πέτρος, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Αγαπητό μου ημερολόγιο,
με τη μητέρα μου δεν τα πηγαίνουμε και τόσο καλά. Σχεδόν δε μιλάμε καθόλου μεταξύ μας. Όλα αυτά που θέλαμε να πούμε η μία στην άλλη καταφέραμε να τα γράψουμε μόνο και όχι να τα πούμε αυτοπροσώπως. Δεν ξέρω γιατί είμαστε τόσο απομακρυσμένες και από τι έχει δημιουργηθεί αυτό, ποια βάση είχε, αλλά δε θέλω να είμαστε έτσι και είμαι σίγουρη ότι το ίδιο πιστεύει κι εκείνη. Μήπως θα έπρεπε να αφήσουμε όλα αυτά που γράφουν τα χαρτιά και να μιλήσουμε πρόσωπο με πρόσωπο;

Πορετσάνος Κανέλλος, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Γνώριζα πως η μητέρα ήθελε να μιλήσει, όπως και εγώ. Ένιωθα πως η σιωπή ανάμεσά μας μας απομάκρυνε. Δεν άντεχα άλλο, ήθελα να της μιλήσω, αλλά δεν μπορούσα. Σαν κάτι να έκλεινε το στόμα μου, να μου το απαγόρευε. Ένιωθα φυλακισμένη μέσα στο ίδιο μου το σώμα. Την έβλεπα καθισμένη να βυθίζεται μέσα στις σκέψεις. Κάθε λεπτό που περνούσε χωρίς να ξεστομίσουμε μια λέξη με πλάκωνε. Η μητέρα πρότεινε να μιλήσουμε μέσα από το χαρτί. Ήταν πιο εύκολο απ' ό,τι νόμιζα. Σε αυτό το παιχνίδι γραπτής εξομολόγησης, τα γεγονότα πήρας διαφορετική διάσταση. Λέξεις μίσους και αγάπης ξεπρόβαλλαν στο χαρτί και όλα σχεδόν ξεκαθάρισαν μέσα μου. Το μυαλό μου είχε πλέον μπει σε τάξη... Ίσως μάθουμε να ζούμε μέσα στην αγάπη μας ύστερα από την εξομολόγηση...

Ραγκαβά Σταυρούλα, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Η μητέρα μου αλλάζει όλο και πιο πολύ όσο περνά ο καιρός. Δε μιλάμε πολύ για αυτά που σκεπτόμαστε. Από τη μία μέρα στην άλλη, ένιωθα να με παροτρύνει στις κάτασπρες αυτές σελίδες. Ήθελε να τις γεμίσω με τις σκέψεις αυτές. Μπορώ να πω ότι έγραφε πολύ καλά. Και οι δυο μας καταγράφουμε την καθημερινότητά μας με τα συναισθήματά μας. Από τότε όμως είμαστε όλο και πιο κοντά χωρίς τα πολύβουα λόγια που μας πνίγουν. Δεν ξέρω τι γράφει, αλλά βλέπω πως γράφει με μεράκι. Φαίνεται να ενδιαφέρεται πολύ. Τέλος πάντων. Θα δούμε πού θα οδηγήσει και αυτή η ιδέα. Μπορεί να είναι καλύτερο που εκφραζόμαστε στο χαρτί ελεύθερα. Όμως, ίσως να είναι και άσχημο που τώρα πια όταν μιλάμε τσακωνόμαστε.

Σκούρας Διονύσης, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Καθώς περνούσε κάθε μέρα έβλεπα πως μεγάλωνα, ήμουν πολύ σκεπτική και αποφάσισα να μονομαχήσω γραπτά με τη μητέρα μου. Και οι δυο μας προβληματιστήκαμε για να εκφράσουμε με λόγια το πώς νιώθει η καθεμιά για την άλλη. Αλλά στο χαρτί, αφού ανέφερα σχεδόν σε κάθε πρόταση με χιούμορ τις απόψεις μου για αυτήν, τα κατάφερα. Κατάλαβα μέσα από αυτά που έγραφα ότι δεν είχε καμιά αξία να αψιμαχούμε.

Από αυτόν τον γραπτό λόγο έμαθα να αγαπάω τη μητέρα μου και συνειδητοποίησα πως και αυτή με αγαπάει.

Σολωμός Περικλής, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

άρχισα να σου γράφω για να βγάλω από μέσα μου ό, τι με βασανίζει και για να σου περιγράψω τα προβλήματα που έχω με τη μητέρα μου. Δε μου αρέσει να μοιράζομαι τα προβλήματά μου, έτσι είσαι ο ακροατής μου. Η μητέρα μου είναι αρκετά καλή, με αγαπάει, αλλά έχει κάποια ελαττώματα, όχι βέβαια τόσο σημαντικά. Μου φαίνεται ότι είναι υπερπροστατευτική και έχει πολύ άγχος για μένα. Εγώ θέλω να νιώθω ελεύθερη, δεν είμαι πλέον ένα μικρό παιδί που δεν μπορεί να προστατέψει τον εαυτό του. Σίγουρα ούτε και εγώ είμαι τέλεια και θα έχει κάποια παράπονα από μένα. Όμως αυτά πρέπει να ξεπεραστούν και να διορθωθούν και από τις δυο πλευρές.

Σπυράτος Χρήστος, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,
οι μέρες περνάνε γρήγορα και μονότονα. Η διαμάχη και η 'έχθρα' ανάμεσα σε εμένα και τη μητέρα μου ολοένα και κορυφώνεται. Μέσα από μικρές, σύντομες διαμάχες εκφράζουμε η μία στην άλλη τα παράπονά μας. Εδώ και μέρες έχω ξεκινήσει έρευνα για να ανακαλύψω ένα πιθανό ημερολόγιο το οποίο πιστεύω πως γράφει. Το ίδιο μάλλον κάνει κι εκείνη. Δε θα ήθελα σε καμιά περίπτωση να ανακαλύψει την ύπαρξή σου. Ή μήπως θα ήθελα, για να καταλάβει επιτέλους πώς νιώθω για εκείνη; Όχι, όλο αυτό είναι ένα λάθος. Η ζωή συνεχίζεται. Όπως και η έρευνα...

Συμεωνίδης Ανδρέας, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Αγαπητό ημερολόγιο,

ήξερα πως η μητέρα μου ένιωθε αμηχανία και συνάμα φόβο που με έβλεπε να μεγαλώνω στη σιωπή. Όμως έτσι είναι ο χαρακτήρας μου. Την καταλαβαίνω όμως... δεν είναι και το πιο εύκολο πράγμα να μεγαλώνεις ένα παιδί στην εφηβεία. Η μητέρα μου προσπαθούσε να με προσελκύσει, να μάθει τα μυστικά μου. Μια έκδη αίσθηση μου έλεγε μέσα μου πως η μαμά είχε καταλάβει κάτι για εμένα – κάτι κακό – όμως ποτέ δε θα την απογοητεύσω. Δε θα κάνω κάτι που δεν πρέπει ούτε θα ακούω τι μου λένε οι άλλοι. Θα είμαι καλά γιατί θέλω να ζήσω τη ζωή μου όπως την ονειρεύομαι και θα είμαι πάντα πιστή στις συμβουλές της. Την αγαπώ πολύ – περισσότερο από κάθε άλλον – γιατί είναι η μοναδική στην οποία μπορώ να πω τα πάντα και παράλληλα να ακούσω τις σκέψεις της και τις απόψεις της. Μου αρέσει που η μητέρα μου προσπαθεί να με αντιμετωπίσει με το γραπτό λόγο. Είναι ξεχωριστός ο τρόπος της. Κάποιες φορές, όταν δεν είμαι καλά, καταφέρνει ξανά, με τον δικό της τρόπο, να με κάνει να ανοίξω την καρδιά μου και να της τα πω όλα. Δεν είναι δα και τόσο σημαντικά, τόσο σοβαρά αυτά που θέλω να της πω. Δε θέλω να παιδιαρίζω, θέλω να ανταποκρίνομαι στην ηλικία μου, ενός δεκαπεντάχρονου κοριτσιού. Ούτε θέλω η μητέρα μου να με αντικρίζει μ' αυτόν τον τρόπο, σαν να είμαι παιδάκι...

Τσαλαμιδά Μαρία, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Κάθε μέρα έβλεπα πως μεγάλωνα. Ήμουν σιωπηλή. Κι εγώ και η μητέρα μου κρατούσαμε τις σκέψεις μας. Επικρατούσε μια σιωπή ανάμεσά μας. Αυτή η σιωπή δε φαινόταν μόνο καταθλιπτική αλλά και επικίνδυνη. Η μητέρα μου μου πρότεινε να μονομαχήσουμε. Διαλέξαμε για όπλα χαρτί και μολύβι. Υπήρχε μια βουβή και συνάμα πολύ εύγλωττη αντιμετώπιση.

Τσουκαρέλλας Ανδρέας, Β2

Στο ρόλο της κόρης

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

με τη μητέρα μου σήμερα σκεφτήκαμε να βρούμε έναν τρόπο ώστε να εκφράσουμε τα παράπονά μας. Επειδή δεν έχουμε επικοινωνία και δε συζητάμε συχνά ήταν δύσκολο να εκφραστούμε προφορικά. Η μητέρα μου πρότεινε να γράψω όλα όσα νιώθω και αυτή θα κάνει το ίδιο. Πρέπει να το παραδεχτώ, ήταν πολύ καλή η ιδέα της, αλλά έκρυψα τον ενθουσιασμό μου. Μέσα από αυτήν τη διαδικασία έμαθα όλα όσα ένιωθε αυτό το διάστημα και κατάλαβα το λόγο που δεν είχαμε και τις καλύτερες σχέσεις τώρα τελευταία. Δεν ευθύνομαι μόνο εγώ γι' αυτό και οι δυο φταίμε. Ωστόσο της έδωσα την ευκαιρία να ξεδιπλωθεί και εγώ την άκουσα για πρώτη φορά. Μπορώ να πω ότι όλα όσα έγραψε ήταν σωστά και τα υπερασπιζόταν με κατάλληλα επιχειρήματα. Δεν είναι όμως όλα όσα ζητούσε εφικτά. Δεν είναι δυνατόν να θέλει να με αλλάξει. Είμαι κόρη της και πρέπει να με δεχτεί όπως είμαι και όχι να μου βρίσκει συνέχεια ελαττώματα.

Τσούλου Νικολέτα, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Η κόρη μου είναι απόμακρη. Νιώθω σαν να μη με εμπιστεύεται. Δε μιλά, δε συζητά μαζί μου. Νιώθω πως όσο μεγαλώνει τόσο τη χάνω. Απομακρύνεται και όσο κι αν καβγαδίζουμε την αγαπώ και τη θέλω κοντά μου. Καταλαβαίνω πως είναι η ηλικία, μα δεν είναι λόγος αυτός να μη μου λέει τα προβλήματα και τις έγνοιες της. Θέλω να είμαι παρούσα στη ζωή της και όχι να δημιουργώ το πρόβλημα με συγκρούσεις. Ας μπορούσαμε μόνο να λύσουμε τις διαφορές μας συζητώντας. Ας μπορούσε μόνο να μου μιλήσει για όσα την προβληματίζουν. Ας μπορούσαμε μόνο να βρούμε τη λύση μαζί...

Αθανασοπούλου Μαρία, Β1

Στο ρόλο της μητέρας

Όλο καβγάδες είμαστε τώρα τελευταία. Η κόρη μου δεν καταλαβαίνει πως έφτασε η στιγμή της ενηλικίωσης και πως πλέον δεν είναι ένα κοριτσάκι. Αρνείται να μεγαλώσει. Με ντρέπεται και κρατάει τα πάντα μέσα της, είναι σαν ένα πέπλο μυστικότητας να υπάρχει – να έχει δημιουργηθεί ανάμεσά μας και τώρα πια να επικρατεί η απόλυτη σιωπή. Παρ' όλα αυτά είμαι σίγουρη πως μ' αγαπάει, αλλά ξέρω ότι τώρα είναι αρκετά δύσκολο γι' αυτή να εκφράσει τα συναισθήματά της. Δεν την παρεξηγώ όμως, γιατί τώρα ανακαλύπτει άλλες πτυχές του χαρακτήρα της, που μέχρι σήμερα αγνοούσε εντελώς. Από την άλλη πλευρά, δεν μπορώ να κάνω άλλη υπομονή. Σ' όλους τους καβγάδες υποχωρώ εγώ – βέβαια εγώ ξέρω τι περνάει – αλλά και πάλι νιώθω ότι δε με ακούει, ότι δε με καταλαβαίνει. Τέλος πάντων, είμαι σίγουρη πως σε λίγο καιρό θα το έχει ξεπεράσει και πως θα τα θυμόμαστε όλα αυτά και θα γελάμε.

Αντωνοπούλου Σοφία, Β1

Στο ρόλο της μητέρας

Φοβάμαι πως η κόρη μου έχει κάποια θέματα τα οποία δε μου λέει και δεν μπορεί να βρει λύσεις. Φοβάμαι πως δεν έχω δώσει τόση σημασία στα προβλήματά της και τώρα νοιώθει μόνη της. Πλησιάζει η ενηλικίωσή της και δεν την έχω προειδοποιήσει για τον έξω κόσμο. Ακόμα δεν ξέρω αν θα μπορέσει να αντεπεξέλθει. Πρέπει να της μιλήσω. Επίσης πιστεύω ότι πρέπει να αλλάξω τη συμπεριφορά μου γιατί αρχίζω να καταλαβαίνω πως δε μου λέει τα προσωπικά της ζητήματα επειδή δεν είναι τόσο καλή. Δεν ξέρω αν με αγαπάει και αυτό δεν μπορεί να βγει στην επιφάνεια γιατί συνεχώς καβγαδίζουμε. Μακάρι κάποιος να μου πει ή να υπάρξει κάτι για να καταλάβω τι πρέπει να κάνω για να υπάρχει ειρήνη ανάμεσά μας.

Γκοτσόπουλος Σπύρος

Στο ρόλο της μητέρας

Πάντα πίστευα και ακόμα πιστεύω ότι η κόρη μου κρατάει μυστικά. Θέλω να τα μάθω, αλλά θα φανώ πολύ περίεργη. Τι λες εσύ; Απλώς θέλω να τη βοηθήσω, γιατί μπορεί να είναι πολύ σοβαρά. Πρέπει να μάθει ότι η πιο καλή λύση των προβλημάτων είναι η συζήτηση με τους γονείς. Ας μην τα πολυλογώ, το μόνο πρόβλημα στη ζωή μου είναι πώς θα κάνω όλους να είναι ευχαριστημένοι. Είναι η μοναδική μου κόρη και δε θέλω να καταστραφεί εσωτερικά. Πολλές φορές για να την ευχαριστήσω παίζουμε μαξιλαροπόλεμο μέχρι τελικής πτώσεως!

Δρακουλέλης Διονύσης, Β1

Στο ρόλο της μητέρας

Η κόρη μου έχει αρχίσει να αλλάζει. Είναι εντελώς απόμακρη και δεν μπορώ να την προσεγγίσω εύκολα. Βρίσκεται μάλλον στην πορεία προς την ενηλικίωση που όλοι μας κάποια στιγμή έχουμε βιώσει. Η συμπεριφορά της είναι ανεξήγητη. Συνεχώς τσαντίζεται με το παραμικρό και είναι η αιτία που στο σπίτι δημιουργούνται καβγάδες και προβλήματα. Δεν ξέρω πια τι να κάνω. Μήπως έχω κάνει εγώ κάποιο λάθος; Πρέπει να τη βοηθήσω, να βρω το κουράγιο να σταθώ στο πλάι της και να της δώσω απαντήσεις σ' όλα τα θέματα που την απασχολούν προκειμένου να μην έχει αμφιβολίες για τον έξω κόσμο με τον οποίο πρώτη φορά έρχεται αντιμέτωπη. Δεν πρέπει να αισθάνεται ότι είμαι απύσχα από τη ζωή της. Τώρα είναι η κρίσιμη στιγμή που θα πρέπει να είμαι κοντά της. Δεν πρέπει να την απογοητεύσω. Πρέπει να της δείξω πόσο πολύ την αγαπώ, πως είναι το σημαντικότερο πλάσμα στον κόσμο για εμένα και ότι εδώ μπορεί να βρει καταφύγιο σ' όλα τα προβλήματά της.

Ευθυμάκη Ιωάννα, Β1

Στο ρόλο της μητέρας

Έκανα σκέψεις και σκέψεις για να καταλάβω τι έπαθε η κόρη μου αυτές τις μέρες. Βλέπει πως είμαι δίπλα της και τη νοιάζομαι, αλλά γυρίζει στη μοναξιά. Με αγνοεί... Βρίσκω τρόπους να της μιλήσω για την αλλαγή συμπεριφοράς της, αλλά δεν αλλάζει γνώμη. Αυτό οδηγεί σε τσακωμούς, χωρίς αιτία και με μία αφορμή, τη μοναξιά της. Αφού ξέρει ότι την αγαπώ και νοιάζομαι για τα προβλήματά της, γιατί είναι τόσο απότομη απέναντί μου; Μήπως φταίω εγώ; Ξέρω ότι είναι μεγάλη η πίεση που δέχεται αφού οδεύει προς την ενηλικίωση, αλλά δεν είναι σωστό να μένει στη σιωπή χωρίς να λέει τα προβλήματά της στη μητέρα της. Χρειάζεται να της μιλήσω και να της πω πως τη νοιάζομαι και ότι μπορεί να στηριχτεί στη μητέρα της για τα προβλήματά της. Δε θέλω να νιώθει έτσι εξαιτίας μου... είναι ό, τι πιο σημαντικό για μένα. Στεναχωριέμαι πολύ που τσακωνόμαστε. Αυτή την πίεση που νιώθει την ένιωθα και εγώ στην ηλικία της. Φοβάμαι πως είναι δικό μου το φταίξιμο. Με την πρώτη ευκαιρία θα της μιλήσω και θα της πω ό, τι αισθάνομαι.

Καρδή Μαρία, Β1

Στο ρόλο της μητέρας

Νιώθω συνέχεια ότι θέλει να μου μιλήσει, να μου πει για όλα όσα την απασχολούν και τελικά δεν τα καταφέρνει. Κάθε μέρα μεγαλώνει και οδεύει προς την ενηλικίωση. Βλέπω στα μάτια της δέος, αλλά συγχρόνως δεν ξέρω τι την απασχολεί τόσο πολύ. Σίγουρα κάτι την απασχολεί. Ίσως δεν μπορεί να μου εμπιστευτεί τις σκέψεις και τις ανησυχίες της. Ίσως δεν πιστεύει ότι είμαι ικανή να της δώσω κατάλληλες συμβουλές και ότι δε θα μπορέσω να κρατήσω το μυστικό της κρυφό. Σιγά - σιγά απομακρύνεται από κοντά μου και η στενοχώρια είναι αβάσταχτη όταν τη βλέπω να αποζητά τη μοναξιά. Κάποιες φορές μου μιλά, αλλά πάντα είμαι σίγουρη ότι έχει να πει κι άλλα κι άλλα κι άλλα, τα οποία όμως δεν μπορεί – ή ίσως δε θέλει – να μου εκφράσει. Οι μέρες περνούν και ίσως οι διαρκείς καβγάδες μας είναι η αιτία που δε με εμπιστεύεται. Κατά ένα πολύ μεγάλο μέρος – έτσι τουλάχιστον νομίζω – η ευθύνη αυτής της κατάστασης είναι δική μου. Εγώ έπρεπε να βάλω τα θεμέλια μεταξύ μας για μια καλή, σταθερή και υγιή σχέση. Μακάρι να βρω έναν τρόπο για να την πλησιάσω σύντομα...

Κούτρα Ιωάννα, Β1

Στο ρόλο της μητέρας

Συχνά έβλεπα τη μικρή μου κοπέλα, γιατί για μένα πάντα η μικρή μου θα είναι και τώρα που την ξαναβλέπω δεν μπορώ να πιστέψω πως αυτή η 'μικρή' έχει μεγαλώσει και πολλά προβλήματα την απασχολούν, μα δεν τα μοιραζόμαστε, προτιμάει να κλείνεται στον εαυτό της, προτιμάει να τα κρατάει μέσα της και να τα συζητάει με την απόλυτη μοναξιά της.

Μπορώ να πω πως έχω έναν προβληματισμό που δεν τα συζητάμε, γιατί ποιος ξέρει τι προβλήματα μπορεί ν' αντιμετωπίζει; Έχει γίνει μια έφηβη και καταλαβαίνω ότι την απασχολεί και ας μη μου το λέει, γιατί μάνα είμαι κι εγώ, αν δεν ξέρω τι έχει το ίδιο μου το παιδί τότε ποιος ξέρει;

Κάνει πολλές σκέψεις και όταν συζητάμε ο νους της φεύγει από το θέμα μας και πάει σε ό, τι την απασχολεί, γι' αυτό πάντα όταν τη ρωτάω: 'Τι είπα;', δε θυμάται. Θέλει συμβουλές, αλλά όταν πάω να τη ρωτήσω τι έχει, για να τη συμβουλευσω, αυτό δεν έχει καλή κατάληξη, πάντα λογομαχίες και τσακωμούς! Έτσι δεν μπορούσα να τη συμβουλευσω γιατί δε με άφηνε!

Όμως πάντα θα την αγαπώ γιατί είναι η μικρή μου κι ας μην καταλαβαίνει πόσο πολύ την αγαπώ! Κι επειδή την αγαπώ πολύ θα την προκαλέσω σε μια γραπτή μονομαχία, μήπως καταφέρω να μάθω τι έχει κι αν πετύχει, πέτυχε! Δεν μπορώ να τη βλέπω τόσο στενοχωρημένη, θέλω να βλέπω το χαμόγελό της να φωτίζει την καρδιά μου!

Λαζανά Γεωργία, Β1

Στο ρόλο της μητέρας

Έβρισκε πάντα καταφύγιο στην απομόνωση. Κλεισμένη στον δικό της κόσμο, μακριά από τη μητέρα της. Κι ύστερα... Κι ύστερα φωνές, καβγάδες. Γι' αυτό που είναι. Αχ! γιατί να μην μπορώ εγώ, η μητέρα της, ο άνθρωπος που της έδωσε ζωή, να συνεννοηθώ με την Αλίγια, τη γλυκιά, γλυκομίλητη Αλίγια; Στεναχωριέμαι να τη βλέπω να μεγαλώνει δίχως παρέα. Γιατί να μην μπορώ να την πλησιάσω; Όμως με ποιον τρόπο; Γιατί να μαλώνουμε, ενώ ξαναφιλιώνουμε; Δε θέλω να της μείνει από την παιδικότητά της ένα τίποτα, ένα κενό. Πρέπει να αξιοποιήσει αυτό που έχει. Πρέπει να βγει από το καβούκι της. Πρέπει, πρέπει τώρα που είναι νωρίς.

Λαμπίρη Αθανασία, Β1

Στο ρόλο της μητέρας

Λυπάμαι, στεναχωριέμαι για την κόρη μου την Αλίγια. Δεν έχει αποδεχτεί ακόμα το ότι πλησιάζει η ημέρα της ενηλικίωσής της. Δε θέλει να μεγαλώσει, θέλει να μείνει για πάντα παιδί. Τώρα πια δε θα έχει καταφύγιο, δε θα είμαστε μαζί! Θα νιώθει μοναξιά. Θα μου λείψουν οι καβγάδες με την κόρη μου και μετά η συμφιλίωση που ακολουθεί. Δεν μπορώ να της δείξω την αγάπη μου με λόγια, τα λόγια λένε πολλά αλλά οι πράξεις ακόμα περισσότερα. Θα αφήσω τον εαυτό μου να της το δείξει, να της δείξει την αγάπη μου για αυτήν.

Μασσαρά Παρασκευή, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

εδώ και χρόνια περίμενα αυτή τη στιγμή που η κόρη μου θα έδιωχνε από επάνω της τη μοναξιά, τη σιωπή, τη θλίψη κ.τ.λ. Πάντα περίμενα να καταλάβει πως στη ζωή έχει άτομα που τη νοιάζονται και ενδιαφέρονται γι' αυτήν. Επιτέλους, σήμερα 'άνοιξε' τα μάτια της και αντίκρισε την αλήθεια. Την κόρη μου την αγαπώ πάρα πολύ. Πραγματικά δεν υπάρχουν λέξεις για να μπορέσω να περιγράψω την αγάπη, τη στοργή, την τρυφερότητα κ.ά. που αισθάνομαι γι' αυτήν. Αυτά τα συναισθήματά μου πολλές φορές διαλύονται και ένα μαύρο νέφος από φωνές, καβγάδες και διαφωνίες εισέρχεται μέσα μου. Τις συγκεκριμένες στιγμές που γίνεται αυτό είναι σαν να βρίσκομαι σε μια μονομαχία με αντίπαλο την κόρη μου. Με όπλα την οργή και το θυμό και κύριο συναισθήμα την αγάπη. Όλα αυτά όμως γίνονται για το καλό σου, για να μη βγεις αργότερα έξω στην κοινωνία και δεν μπορέσεις να αποφύγεις τα προβλήματα. Πιστεύω όμως πως και εσύ το έχεις καταλάβει αυτό, αλλά σε περικυκλώνουν τα αρνητικά συναισθήματά σου.

Αλίγια, είσαι τα πάντα για μένα και θα είμαι πάντα δίπλα σου και στις άσχημες και στις όμορφες στιγμές μας. Δε θα σε αφήσω να πάθεις κανένα κακό...

Μικρώνη Μαρία, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,
άλλη μία ημέρα τσακωμού με την κόρη μου για ασήμαντα πράγματα. Αλλά στο τέλος όπως πάντα τα ξαναβρίσκουμε. Θα ήθελα τόσο πολύ να της πω όσα νιώθω για αυτή, αλλά με τους καβγάδες δε βρίσκω χρόνο για να της μιλήσω. Αυτό όμως πιστεύω ότι γίνεται λόγω της ενηλικίωσής της, γιατί όλα τα παιδιά στην εφηβεία τσακώνονται και εκνευρίζονται εύκολα. Πάντως, μπορεί αυτό να συμβαίνει λόγω της διάστασης με τον πατέρα της. Επίσης επειδή η καθεμία κρατούσε μέσα της αυτά που ένιωθε, γι' αυτό είπαμε να τα μάθει η μία από την άλλη μέσω του ημερολογίου της.

Μπένου Μαριλένα, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

είμαι χαρούμενη που η κόρη μου καταλαβαίνει ότι δεν είναι μόνη της και έχει σημαντικούς ανθρώπους γύρω της να τη βοηθήνε. Αλλά και στεναχωρημένη που δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει ότι τα προβλήματα της καθημερινής ζωής με αγχώνουν και ξεσπάω επάνω της. Ξέρω ότι δεν μπορεί να με καταλάβει λόγω των νεύρων της και των εφηβικών σκέψεών της που την κλονίζουν και δεν μπορεί να εξηγήσει το λόγο που εγώ βρίσκομαι σε αυτή την κατάσταση.

Κατά τη γνώμη μου πρέπει να ξεχάσει τις μωρουδίστικες πράξεις και να συνειδητοποιήσει ότι είναι μεγάλη κοπέλα και πρέπει να σεβαστεί αυτό που περνάω εγώ και να μη με αναγκάζει να δείξω έναν εαυτό μου που δε θέλω. Νομίζω ότι ξέρει το πόσο την αγαπάω και ότι δεν έχω άλλο παιδί παρά μόνο τη μικρή μου Αλίγια. Παράλληλα φοβάμαι ότι θα την αφήσω και θα ξεφύγει από τον παιδικό εαυτό της και δε θα ανέβει στο στάδιο που της αρμόζει, δηλαδή το εφηβικό αλλά στο ακόμα πιο πάνω. Γι' αυτό πρέπει να αφήσω τα λόγια και να αρχίσω τις πράξεις! Τέρμα, η κόρη μου θα μεγαλώσει σαν όλα τα παιδιά της ηλικίας της. Έτσι της αρμόζει. Γιατί όταν ανοίξει αυτό το ημερολόγιο θέλω να ξέρω ότι μπορώ να θυσιάσω και τη ζωή μου για αυτή. Τόσο πολύ την αγαπώ!

Μπότσαρη Γεωργία, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,
αντιμετωπίζω προβλήματα με την έφηβη κόρη μου. Δεν ξέρω, προφανώς γίνεται οξύθυμη λόγω αυτής της δύσκολης αλλά και ταυτόχρονα δημιουργικής ηλικίας που όλοι κάποτε περάσαμε. Υπάρχουν στιγμές που είναι χαρούμενη, γλυκιά και γενικότερα ευδιάθετη και άλλες που θυμώνει για πράγματα που δεν έχουν σημασία, σαν να συγκρούεται με κάποιον με βάνουσο τρόπο και μετά να ξεσπάει πάνω μου. Ακόμη δεν έχω καταλάβει πώς θα πρέπει να χειριστώ την κατάσταση. Φοβάμαι πως αν της δείξω μεγαλύτερο ενδιαφέρον, θα παρεξηγήσει αυτή τη στάση μου. Πραγματικά πολλές φορές θα ήθελα να βρισκόμουν μέσα στο μυαλό της και να μάθω τι τη βασανίζει και ποιος είναι ο λόγος που συμπεριφέρεται έτσι.

Μπουρτζίλα Κατερίνα, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Οι σκέψεις μου είναι πολλές. Είναι πολλά που με πληγώνουν, αλλά τα αγνοώ. Η ζωή νόμιζα ότι έρχεται από μόνη στον άνθρωπο, τον αγκαλιάζει και ξαφνικά είναι χαρούμενος, νιώθει πως βρίσκει την παρηγοριά που ψάχνει. Η οικογένειά μου είμαι εγώ. Θα έκανα τα πάντα γι' αυτή δίνοντας και τη ζωή μου. Η κόρη μου είναι ο πολυτιμότερος θησαυρός. Γνωρίζω και νιώθω μέσα μου πως όσο μεγαλώνει τόσο πιο πού απομακρύνεται από εμένα. Πνίγομαι σε μια κουταλιά νερό ανήμπορη να κολυμπήσω. Η κόρη μου είναι απογοητευμένη από εμένα, όπως κι εγώ από αυτή. Προσπαθώ όσο μπορώ να τη φέρω κοντά μου δίχως αποτέλεσμα. Προσπαθώ να της μιλήσω όπως μία μάνα με την κόρη της. Δεν μπορώ άλλο τους καβγάδες και τις λογομαχίες σαν να αποτελώ έναν από τους εχθρούς της. Την αγαπώ, αλλά δυσκολεύομαι να το δείξω. Θέλω πάλι πίσω τις οικογενειακές μας στιγμές, όταν είχαμε στήριγμα η μια την άλλη. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να γράψω και, αν κάποια στιγμή διαβάσει αυτό το ημερολόγιο, θέλω να ξέρει πως πάντα θα την αγαπώ.

Μπούσια Χρυσάνθη, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

με την κόρη μου δεν τα πάμε και πολύ καλά. Είναι κλεισμένη στον εαυτό της και τσακωνόμαστε τις περισσότερες φορές, με αποτέλεσμα να μην έχουμε επικοινωνία. Πιστεύω πως αυτό το γεγονός οφείλεται στο ότι φοβάται να ενηλικιωθεί. Ίσως φταίω και εγώ, γιατί θλίβομαι όταν τη βλέπω να μεγαλώνει δημιουργώντας της έτσι τη φοβία αυτή. Δε μιλάμε συχνά για τα προβλήματα που υπάρχουν και αντιμετωπίζουμε καθημερινά. Όταν θέλει να συζητήσει απευθύνεται στις φίλες της, διότι πιστεύει πως εγώ τη μαλώνω συχνά για οτιδήποτε και είμαι πιο σοβαρή μαζί της σε σχέση με την αδελφή της. Επίσης λέει πως είμαι πάντα αυστηρή και απασχολημένη. Δε θέλω να έχει την άποψη ότι δε νοιάζομαι για αυτή ή ότι δεν την αγαπάω ή ακόμα ότι δεν τη θαυμάζω για την πρόοδό της. Το μόνο που θέλω περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο είναι να βελτιωθούν οι σχέσεις μας και να καταλάβει πως δεν είναι μόνη της.

Νικολοπούλου Ανδριάνα – Θεώνη, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,
οι σχέσεις με την κόρη μου δεν πάνε πολύ καλά. Είμαστε όλο καβγάδες και φιλιώματα. Δεν μπορώ να βλέπω την κόρη μου να μεγαλώνει και να αποζητά τη μοναξιά, σπαράζει η καρδιά μου. Αναζητεί καταφύγιο στη σιωπή, είναι κρυμμένη πίσω από ένα πέπλο μυστικότητας. Η κόρη μου αρνείται να μεγαλώσει και φοβάται την ώρα της ενηλικίωσης. Δεν μπορώ να πω και εγώ ότι είμαι αλάνθαστη. Πολλές φορές γίνομαι υπερπροστατευτική, αλλά δεν το κάνω για να ικανοποιηθώ, το κάνω γιατί την αγαπώ και δε θέλω να πάθει τίποτα κακό. Θέλω να τη βλέπω συνέχεια χαρούμενη και να έχει μια ήρεμη ζωή. Ελπίζω κάποια μέρα να το καταλάβει αυτό και να με συγχωρήσει.

Ντούβλης Μιχάλης, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Αγαπητό μου ημερολόγιο,
λυπάμαι που βλέπω την κόρη μου έτσι. Δε θέλω να βρίσκει καταφύγιο στη σιωπή, θέλω να μου μιλάει, να μου λέει πώς νιώθει και να είναι καλά. Δεν είναι καλό να έχει μυστικά από εμένα, είμαι η μητέρα της και μπορώ να τη βοηθήσω να αισθανθεί όμορφα. Επίσης δεν πρέπει να ζήσει ολομόναχη, αυτό μπορεί να της προκαλέσει πολλά προβλήματα στη ζωή της. Νομίζει πως είναι κακό να ενηλικιωθεί και φοβάται να μεγαλώσει! Συνειδητοποιεί πως δεν είναι μόνη και έχει εμένα και τους φίλους της για να τη βοηθήσουμε. Έχει αντιληφθεί την αγάπη που της προσφέρουμε. Το ξέρω έχουν υπάρξει στο παρελθόν πολλοί καβγάδες. Δε θέλω να τσακωνόμαστε, αλλά υπάρχουν πολλές διαφωνίες. Θέλω να έχουμε μια καλή σχέση μητέρας και κόρης. Θέλω να είμαστε σαν δύο καλές φίλες.

Παπαβασιλείου Μαρία, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Δεν περίμενα ποτέ να δω την κόρη μου να ενηλικιώνεται. Ίσως εγώ δεν το φανταζόμουν. Όποτε την κοιτάω βλέπω στα μάτια της τη θλίψη που τη στοιχειώνει. Τη βαραίνει η σκέψη ότι θα έχει περισσότερες ευθύνες και ότι πλέον δε θα είναι το μικρό κοριτσάκι, που κρυβόταν πίσω από τους άλλους. Δεν ξέρω αν μπορώ να κάνω κάτι κι εγώ! Κλείνεται στον εαυτό της και δε λέει να ανοιχτεί παρά μόνο στη σκέψη της. Όταν την κοιτάω, αναπολώ τον καιρό που ήταν μικρή, δίχως ευθύνες. Δεν μπορώ ή τουλάχιστον δε με αφήνει να της ανοιχτώ, να τη βοηθήσω. Τώρα καταλαβαίνω καλά την εφηβική ηλικία, διότι σε εμένα δεν μπορούσα να τη δω καθαρά. Προσπαθεί να δείξει πως δεν τρέχει τίποτα, αλλά εγώ την καταλαβαίνω από χιλιόμετρα. Είναι μια δύσκολη ηλικία όπου όλα της φταίνε. Οι πεποιθήσεις της και οι προτιμήσεις της αλλάζουν και τίποτα δεν της αρέσει επάνω της. Όποτε τη βλέπω θλίβομαι! Όταν την κοιτώ στα μάτια βλέπω ένα σκοτάδι φόβου και μοναξιάς να απλώνεται. Στεναχωριέμαι όταν ανήμπορη εγώ αδυνατώ να τη βοηθήσω. Συνεχώς καβγάδες! Ξέρω πώς είναι, άλλωστε έχω περάσει κι εγώ απ' αυτή την ηλικία. Η κόρη μου όμως είναι ό,τι καλύτερο έχω στη ζωή μου!!

Παπουτσή Ευτυχία, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

τον τελευταίο καιρό είμαι πολύ λυπημένη. Η κόρη μου, η Αλίγια, δεν ξέρω γιατί, δε μου μιλάει, δεν επικοινωνούμε. Η ώρα της ενηλικίωσής της πλησιάζει και αυτή δε θέλει να το συνειδητοποιήσει. Δε μου μιλά, κρύβεται στη σιωπή. Σαν σήμερα θυμάμαι τους πόνους της γέννας στο νοσοκομείο και τη χαρά που με πλημμύρισε όταν την έσφιξα στην αγκαλιά μου. Τα δάκρυά της ήταν χαρά και το κλάμα της μελωδικό τραγούδι. Και για να την αναθρέψω έβαλα τα δυνατά μου, έκανα θυσίες και έχυσα αίμα. Μα τώρα γιατί, γιατί δε μου μιλάει; Γιατί κρύβεται στην ίδια της τη σιωπή; Μήπως της έλειψαν παιχνίδια, αγάπη, συντροφιά; Δεν ξέρω, είμαι σε απόγνωση. Όσο πάω να την πλησιάσω, τόσο αυτή απομακρύνεται. Σκόρπιες σκέψεις τριγυρίζουν στο μυαλό μου και η σπίθα της Ελπίδας φαίνεται μακριά. Δεν έχει σβήσει, αλλά είναι μακριά. Αλίγια, να ξέρεις σ' αγαπώ κι αν μη στο δείχνω, θα σ' αγαπώ για πάντα και θα είμαι μαζί σου στα εύκολα και στα δύσκολα.

Στεφάνου Χρήστος, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,
η στιγμή που περίμενα εδώ και τόσα χρόνια έφτασε. Το κοριτσάκι μου μεγάλωσε. Με στεναχωρεί το γεγονός αυτό. Νιώθω να απομακρύνεται από μένα. Πολλές φορές μέσα στη μέρα βυθίζεται στις σκέψεις της. Ίσως το γεγονός της ενηλικίωσής της έχει αρχίσει να τη φοβίζει και να την τρομάζει. Πλέον βλέπει τον κόσμο με άλλα μάτια και καταλαβαίνει σχεδόν τα πάντα. Την κόρη μου την αγαπώ πολύ. Είναι ό,τι πιο σημαντικό έχω στη ζωή μου. Δεν περιγράφονται με λόγια και λέξεις όσα νιώθω γι' αυτή. Έδωσα πολλούς αγώνες για να τη μεγαλώσω σωστά και να αποκτήσεις αξίες και ηθικές αρχές.

Τάγαρη Αγαθή, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,
η κόρη μου δεν αποδέχεται το ότι έχει φτάσει στο τελευταίο στάδιο της ενηλικίωσης. Έχω σταθεί δίπλα της τόσα χρόνια, αλλά δε φαίνεται να το έχει αντιληφθεί. Δεν μπορώ να πιστέψω πως μετά από δεκαπέντε χρόνια στοργής και προστασίας δε μου έχει δείξει ευγνωμοσύνη για όλα όσα της έχω κάνει. Θα χαιρόμουν πάρα πολύ αν επιχειρούσε να μου μιλήσει για αυτό με οποιονδήποτε τρόπο, ακόμα και αν το έδειχνε γράφοντας. Ελπίζω κάποια μέρα να το συνειδητοποιήσει πως έχω σταθεί δίπλα της και να αναγνωρίσει τις προσπάθειές μου ως μητέρα να καταφέρω να την κάνω ευτυχισμένη.

Τζανάτος Μιχάλης, Β2

Στο ρόλο της μητέρας

Είμαι πολύ μπερδεμένη. Η κόρη μου είναι κλεισμένη στον εαυτό της. Δεν έχει φίλες. Πάντα συμβουλευέται τον εαυτό της. Δεν ξέρω τι να κάνω, είμαι απεγνωσμένη. Ακόμα οι σχέσεις μας είναι καλές αλλά και κακές ταυτόχρονα. Από τη μια όλο καβγάδες και από την άλλη φιλιά και αγκαλιές. Την αγαπώ πολύ την Αλίγια. Είναι το μόνο μου παιδί. Θέλω να είμαστε σα φίλες. Μα... Τίποτα δεν είναι όπως θα ήθελα. Το κοριτσάκι μου μεγαλώνει και δεν είναι σαν όλα τα παιδιά της ηλικίας της. Δε θέλει να πηγαίνει βόλτες με τους φίλους της, δε μιλάει με άλλα παιδιά, δε θέλει να έρχονται οι φίλοι της στο σπίτι... Επίσης δε μου δείχνει αν μ' αγαπά ή όχι. Τι να πω...! Αυτό το παιδί ποτέ δεν το κατάλαβα μα πάντα θα την περιμένω μήπως κάποτε αλλάξει. Πάντα θα `μαι εδώ όποτε με χρειαστεί.

Φράγκου Αγγελική, Β2

Ευχαριστούμε για το χρόνο και την προσοχή σας

- Οι μαθήτριες και οι μαθητές της Β΄ τάξης του Προτύπου Πειραματικού Γυμνασίου Πατρών και η διδάσκουσα Σταμούλη Αλεξία - Φωτεινή